

«БРЕКСІТ» – ПОШТОВХ ДО РОЗПАДУ АБО ЗГУРТОВАНОСТІ

Велика Британія завжди займала особливе місце у складі Європейського Союзу. Політика уряду країни повсякчас була спрямована

---

¹ Студентка 5 курсу Інституту прокуратури і кримінальної юстиції Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

на дотримання державно-правових традицій, а саме традиції зовнішньої політики. Саме цим і обумовлюється те, що Британія приєдналась до ЄС тільки у 1973 р.. Після Другої світової війни Британія здійснювала доволі суперечливу політику, залишаючись протягом 15 років противницею щодо вступу до Європейського Союзу. Будучи безспірним переможцем у війні, Велика Британія з гордістю ставилась до своєї перемоги та спрямовувала усі зусилля на збереження цієї позиції, а так само на закріплення свого положення на світовій арені. Після приєднання країни до складу Євросоюзу більшість населення визнало такі дії необхідними та найбільш раціональними, оскільки на той час країна могла втратити свої позиції у Європі. Отже, з самого початку Британія позиціонувала своє членство у ЄС як вимушене обставинами.

Звичайно не можна казати про те, що вихід Британії з ЄС є прогнозованим, але він є більш очікуваним ніж від будь-якої іншої держави-учасниці.

Характерним виступає те, що однією з головних причин виходу Великої Британії із ЄС називають економічну – більшість громадян невдоволені постійними фінансовими вливаннями в економіку ЄС та підтримку держав, які нещодавно стали учасниками союзу. На їх думку збереження цих коштів в середині держави надасть змогу покращити якість життя пересічного британця, а також країна зможе використати збережені кошти для власного розвитку. З огляду на це можна констатувати – наразі у Європейському союзі існує велика кількість проблем, основною з яких є кризові явища в економіці багатьох слабких держав, що доводиться компенсувати за рахунок бюджету сильних країн. А отже постає таке питання – чи готові такі потужні держави-учасниці, наприклад, як Німеччина чи Франція «годувати» ЄС, або в майбутньому це може стати однією з причин для виходу цих держав з Євросоюзу?

Також актуальним залишається питання імміграції. Попри те що міграція може справляти позитивний вплив, наприклад, Великобританія отримує кваліфікованих спеціалістів, країна все ж таки наголошує на здатності та бажанні здійснювати міграційну політику самостійно, не спираючись на закони Європейського Союзу та переслідуючи виключно власні інтереси. Так, за даними Національної служби статистики станом на грудень 2017 року чистий приплив мігрантів за цей рік знизився, а все більше громадян європейських країн залишають межі Британії. Однак

досить рано робити висновки про те, чи є це тимчасовим явищем або початком нового європейського тренду. Досить важко розглядати питання саме щодо міграції, оскільки «Брексіт» закрий шлях до «туманного Альбіону» не тільки для мігрантів зі Сходу, але й обмежить поповнення ринку праці молодими спеціалістами, що може загострити таку проблему як дефіцит робочої сили. На мою думку, більшість держав-учасниць Європейського Союзу наразі не готові до постановки питання міграційної політики, як підстави виходу з ЄС.

На сьогоднішній день досить складно вести мову саме про політичні наслідки «Брексіту». Застосування статті 50 Договору про Європейський Союз є прецедентом, а отже прогнозувати, чи вдасться хтось з інших держав-учасниць вдруге або втретє до застосування її положень досить важко. З одного боку можна наголошувати на тому, що проблеми у сфері економіки та міграції торкнулися не тільки Великої Британії, а й інших потужних держав у складі ЄС. Також важливого значення набуває те, якщо «Брексіт» все ж таки відбудеться, то процедура виходу з Євросоюзу буде реалізована на практиці та стане більш зрозумілою, що може виявитись вирішальним при прийнятті рішення про вихід з Європейського Союзу.

Існує теорія про те, що навіть у часи політичної нестабільності та хаосу виникають не тільки проблеми та протиріччя, але й нові можливості. Я все ж таки схильна вважати, що вихід Британії з ЄС стане поштовхом до згуртованості країн-учасниць, а Європейський Союз і надалі буде ототожнюватись із простором свободи безпеки та справедливості. На аргумент цього можна наголосити таке – більшість британців завжди була переконана у тому, що їх країна повинна мати не скільки привілейований, скільки особливих статус у складі ЄС. Так, наприклад, на відміну від всіх «старих» держав Велика Британія не входить до Шенгенського простору, а лише формально бере участь у передбачених Шенгенським законодавством постановах про поліцейське і судове співробітництво, тим самим встановлює необхідність оформлення візи навіть для громадян країн-членів ЄС. Отже, вихід Великобританії з Євросоюзу можна обумовити й історично сформованим бажанням це зробити. Я маю віру у те, що підтримка миру, цінностей, добробуту своїх народів зможе залишитись ключовою метою у функціонуванні Європейського Союзу, а плідна співпраця між державами учасницями забезпечить реалізацію цих цілей.

Література:

1. Яковенко Н. Велика Британія в міжнародних організаціях: [навчальний посібник]. – К.: Київський університет, 2011. – 400с.

2. Яковюк І. В. Вгехіт: причини і наслідки британського референдуму // Європейська інтеграція в контексті сучасної геополітики: зб. наук. статей за матеріалами наук. конф., м. Харків, 24 травня 2016р. / редкол.: А. П. Гетьман, І. В. Яковюк, В. І. Самощенко та ін., – Х.: Право, 2016. – с. 25–29.

3. Грубінко А. В. Вплив Великої Британії на формування механізмів європейської політичної інтеграції 40–80 роки 20ст.: історико-правові аспекти // Тернопільський національний економічний університет – Актуальні проблеми правознавства. Вип. 3 (7). – 2016р. С.5–10

4. Грубінко А. В. Велика Британія в Європейській політичній інтеграції: історичні витоки «особливої» позиції та сучасність (до 70-ї річниці промов У. Черчіля у Фултоні та Цюріху) // Зовнішні справи. – 2016. – №4. – 36–39.

5. Чевичалова Ж. В. Британська сецесія: черговий крок у непростих стосунках ЄС і Великої Британії / Ж. В. Чевичалова // Європейська інтеграція в контексті сучасної геополітики : зб. наук. ст. за матеріалами наук. конф., м. Харків, 24 трав. 2016 р. – Харків, 2016. – С. 86–90.

Науковий керівник: Аббакумова Д. В., к.ю.н., асистент кафедри міжнародного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого